

Gospodarske stvari.

Ribniki za postrve.

M. Da se ribe, zlasti karpi, v ribnikih re-
dijo in da taka ribja reja tudi svoj dobiček posest-
niku vrže, je umevna in znana reč. Zemljišče,
kar ga ribnik zauzema, kot njiva ali travnik po-
rabljen, bi ne neslo toliko dobitka, kolikor ribnik
z umno gojeno ribjo rejo. Reji karpov pa dela
zapreko to, da se v nekterih letih mladi nasad
karpov, t. j. njihov zarod, slabo spodnese in tako
karpja reja spodleti in se ne izplača. Ta napaka
bi se mogla lahko odstraniti, ko bi se bilo dozidal
posrečilo karpji zarod iz umetno oplojenih karpjih
iker ali jajčič izrediti. Ali do tega do zdaj še ni
prišlo, ker se karpje ikre ne dajo na umetni način
oploditi. Vsa druga pa je to s postrvami. Postrvje
ikre znajo že nad 100 let sem in še dalje na umetni
način oplojati, tako, da je mogoče si mladih po-
strvic na tisoče po umetni poti zarediti. In to se
gre umetni ribji reji zahvaliti. Komur je torej
postrvje zalege treba, si jo ali nakupi ali pa, kar
je še bolje in hasnovitejše, sam zaredi. Postrva
je izvrstna riba, ki se da tudi v ribnikih rediti in
lep dobiček vrže, tam, kjer so pogoji za postrvjo
rejo ugodni. Postrve namreč tam dobro storé,
kjer se nimajo bati raznih ribjih sovražnikov. Naj-
bolje se ta sorta rib tam počuti, kjer je mrzle,
bistre vode, kjer se ribe morejo pod kamenjem in
med korenjem ob potoku ali reki raztočih grmov
ali dreves lahko skrivati. Iz tega pa vendar še
ni treba sklepati, da so to neobhodno in neizogibno
potrebni pogoji postrvje reje. Postrva le zaradi tega
v takih vodah najbolje uspeva, ker mnogim svojim
sovražnikom najlažje ubeži in si tako življenje
varuje. Kajti plodovitost postrv ni toliko, kolikorš-
na je pri drugih ribjih plemenih. Ribji rejci
trdijo, da je postrva komaj za 10ti del tako plodo-
vita, kakor druge ribe. Njene ikre ali jajca so de-
belejša, ko ikre drugih rib, sovražniki njeni jih
toraj lažje najdejo in žrejo. Ob ribjih ikrah
se živi skoraj vsa druga povodna žival in ravno
postrvje ikre potrebujejo 10krat toliko časa, da
se iz njih mlade postrvice izležejo, kolikor ga po-
trebujejo ikre drugih ribjih plemen. Iz tega je
torej jasno, da postrva v takih vodah, v katerih
tudi dosti drugih ribjih plemen živi, ne more ob-
stati in uspevati, ampak le bolj v takih, v katerih
druga ribja plemena ne nabajajo več pogojev sebi
za življenje potrebnih. Taki prostori so pa le ove
mrzle, bistre vode z kamenitim dnom, naj so to
potoki, ali reke ali v ta namen zaježeni ribniki,
iz katerih je mogoče ribje sorte odvrčati in od-
ganjati. Ne da se sicer tajiti, da so postrve, ki
blizu vrelčin in v čistih po čistem rodu bistro
tekočih vodah živé, dosti bolj okusne, boljše in
dražje od onih, ki v lenih vodah z zablateno strugo
ali dnom živé. Zato je treba za postrvjo rejo si
ribnik tako napraviti, da ima kamenito trdo dno

in da dosti mrzle in čvrste vode vanj priteka in
tudi odteka. Taki ribniki se dajo ob bistrh gor-
skih potokih gotovo napraviti.

Kako zarezati agrež in rudeče grozdiče.

M. To lepo in koristno grmičje se zarezja
ali iz reznikov ali pa iz postranskih koreninskih
izrastkovin tudi iz tako imenovanih vlačenc. Rez-
niki se narežejo v poznem poletnem času, se očis-
tijo listja, ko bi že samo ob sebi ne bilo odpadlo,
in se potaknejo v senčnato gredico, zaredijo na v
prst vtaknjenem odrezanem koncu zažuljke ali lesne
klobasice. Spomladi taki rezniki prav lepo pože-
nejo. Tudi vlačence ali grebenice se narejajo, da
se mladike skrivé in pripognejo in v prst zagrebo.
Te poženejo tudi kmalo korenine. Da si pa lepih
malih drevesec izredimo, se posadijo ti rezniki v
dobro gredo in, ko leto dni stojé, se prirežejo tik
zemlje. Zdaj vzrastejo prav močni letorasci, izmed
kterih se najravnnejši in najlepši pusté, drugi pa
porežejo. Iz teh močnih letorascev se potem prav
lahko lična drevesca odredijo, če se jim spodnji
izrastki vedno sproti porezujejo. Pol metra visoko
se naredi krona. Tudi visoko debelasta drevesa
se morejo vzrediti pa le v steklenih hišah.

Sejmovi. 4. maja sv. Trojica v Slov. goric.,
sv. Florijan (okraj. nemšk. Landsberg), sv. Jurij
na juž. železnici, sv. Nikolaj na Drašlinji, Gornji-
grad, Straden, Videm, Slov. Bistrica, Svičina;
5. maja Šmarije, 6. maja sv. Peter (pri Cmureku);
7. maja Sevnica; 8. maja sv. Miklavž na Polji;
9. maja Arnož, Podplat; 10. maja Brežice, sv.
Primož.

Dopisi.

Iz Maribora. (Srebrna poroka cesar-
jeva, mežnarija, konferenca sv. Vincen-
cija.) Spomin srebrne poroke cesarjeve so Mari-
borčani sami menj sijajno obhajali, kakor od
drugod slišimo. Mestni zastop je namreč sklenil
želji cesarjeve ustreči in opustivši večjo javno
svečanost podaril nesrečnim Szegedincem 500 fl.
To je tudi lepo in hvale vredno. Sicer pa so
uradniki, profesorji in šolska mladež primerno
proslavljali den 24. aprila. Ob 9. uri so v stolnej
cerkvi opravljali preč. g. stolni prošt svečano sv.
mešo, čije se je udeležilo vojaštvo in uradniki.
Mestni župan, podžupan in eden odbornik so pa
odšli v Gradec ter so čestitali pri c. k. namestniku.
Tje se je odpeljal tudi preč. kanonik Matija Pak
ter oddal voščilno adreso, podpisano od preč.
kapitelna in mariborske duhovščine! Nekaj po-
sebnega pa je bilo to, kako je dijaško semenišče
proslavljalo cesarjevo 25letnico. Vse točke zad-
njič v „Slov. Gosp.“ naznanjene so dijaki vrlo in
spretno izvrševali. Navzoče močno razveselili so
pa s nepričakovanim izvrstnim nagovorom v kapeli
preč. g. kanonik Kosar povdarjaje v njem potrebo
pravega domoljubja, ki ima pri nas v Avstriji biti:

česarske rodni udano, velikodušno, požrtvovalno in verno-krščansko. — Najstarejši hram v Mariboru je mežnarija mestne in ob enem stolne cerkve. Časov zob jo je res uže precej zgledal. Razdrapana podrtina mestu gotovo ni na čast, še menje pa mežnarju v ugodno stanovanje. Prejšnji v tem hramu bivajoči organist je davno pobegnil in sedanjemu plačuje mesto drugod stanovanje. Čuditi se moramo, da vkljub temu mesto na leto prejema po 200 fl. najemščine. Vsled dolgega posvetovanja sklenil je cerkveni konkurenčni odbor mestnemu zastopu nasvetovati: naj se mežnarija proda za 3000 fl., da bo ondi kak podvzetnik postavil dostojno poslopje, in potem se naj prazni prostor tik dekliske šole proda po 2 fl. □ seženj in ondi postavi nova mežnarija za 4090 fl. Tako je nasvetoval g. Girstmajer stareji! Toda nasvet ni bil sprejet. Obveljal je nasvet baron Rastov tako, da se bo stara mežnarija le popravila. Slabi časi so naše mestne liberalce vendar uže začeli spametovati. Nemški strelci so hteli v Gradcu staviti strelišče za 36.000 fl. in so prosili od Mariborčanov prostovoljnih doneskov. Ali mestni očetje so prošnjo odbili. — Dekan in župnik pri sv. Magdaleni so ustanovili konferenco sv. Vincencija ubogim v pomoč. Vodstvo društveno sprejema denarje pa tudi blago, jedila itd. za uboge udove, sirote, stare, onemogle in bolene osebe. G. Peter Fritz, pasar v Vetrinjskej ulici, in g. Andrej Donalik, pozlatar v gosposkej ulici, sta voljna in pooblaščenata sprejemati darove. Konferenca zboruje vsaki četrtek zvečer ob 7. uri v g. Girstmajerjevej hiši, nasproti javnej bolnišnici, kder tudi darove hvaležno sprejema in takoj ubogim v stanovanja odnaša! Nepoznana je še ta najmlajša sadika krščanske ljubezni v naši škofiji, a vendar gojimo veselo upanje, da bo trdno prejela, krepko pognala, veselo cvetela in blago obrodila. Poroštvo za to nam je med drugim pobožnost značajnih drušvenikov, kar se je pokazalo 2. povelikonočno nedeljo, ko je društvo slovesno in hvaležno obhajalo svoje sprejetje v veliko svetovno družbo sv. Vincencija, ki ima svoj sedež v Parizu. Ob 8. uri zgodaj služili so č. g. dekan slovesno sv. mešo v namen društva; stregla sta Jim č. g. kaplana. Med darovanjem sta 2 drušvenika pobirala milodarov, in nabrala prav obilo! Po mešnikovem obhajilu pa je v gorečej pobožnosti pristopilo 20 drušvenikov in prejelo sv. Rešnje telo! Obilo navzoče vernike so solze oblike pri nenavadnem prizoru! Naposled so še č. g. dekan v dobro premišljenej in krepkej besedi razložili pomen društva sv. Vincencija in pokazali veliki razloček med publo posvetno dobrohotnostjo ljudi in med krščansko ljubeznijo, koja uči in priporoča sv. katoliška Cerква uže blizu 2000 let vsem narodom v časni in večni blagor! Uspeh lepe svečanosti in blagih besed g. dekanovih pokazali so darovi, ki so se brž potem prinesli v zakristijo. Bog blagoslovi srečno pričeto delo!

Od sv. Petra pod Mariborom. (Slovesnost v spomin srebrne poroke Nju veličanstev) smo pri nas dvakrat obhajali, in sicer 24. aprila za šolsko mladež in za reveže, v nedeljo 27. pa za doslužene vojake in farmane. V četrtek so učitelji peljali šolsko mladino skoz obilno z banderami in cvetjem okinčan slavolok v cerkev k slovesni peti meši, po kateri se je pel „Te Deum“ in cesarska pesem. Kmalu po sv. meši je bilo v farovžu 70 obožcev obdarovanih z denarjem, kruhom in vinom; potem pa so v šoli pri šolskih sestrah otroci deklamovali in peli in prečastiti korar in župnik so jim v spodbudo razložili pomen denešnje slovesnosti: 120 učencev, ki so najbolj marljivo šolo obiskovali, dobilo je za spomin podobe Nju veličanstev in potem še so dobili vsi učenci majhen zajutrek. V nedeljo so bili razun farmanov tudi vsi tukajšnji dosluženi ali na dom odpuščeni vojaki povabljeni. Vojaki so od farne cerkve šli v redu z muziko k D. Mariji na Goro, kder je bila slovesnost jako primerna pridiga g. kaplana Zmazeka, slovesna sv. meša in „Te Deum“. Po božji službi se je pela cesarka himna. Vojaki so tudi nazaj šli v redu med veliko množino ljudi, muziko in strelbo. Pred farovžem so se postavili v red — okoli 160 jih je bilo — kder so prečastiti kanonik napili Njih veličanstvom z željo naj bi še zlate in demantne poroke se učakala, kar so gromoviti „živio“ klici potrdili. Vsi veterani so potem bili postreženi s kruhom in vinom. Tako se je ta slovesnost za mlade in stare veselo končala.

Iz Ljutomera. (Svečanost — posojilnica.) Srebrno poroko cesarjevo smo prav veličastno obhajali. Zvečer poprej, ko se je mračiti počelo, naznanil je pok možnarjev, da se svečanost začenja. Prižigali so potem luči po oknih vseh hramov brez izjeme, in v kratkem bil je Ljutomer prav sijajno razsvetljen. Zdaj pa nastopi četa bakljonoscev z živahno godbo svoj obhod, ktereга se je blizu celi Ljutomer udeležil. Na glavnem trgu pred pogovarjevim stanovanjem se četa nastavi, godba zasvira cesarsko pesem in župan nazdravi Visokima jubilantom, na kar vse občinstvo z gromovitimi „Živijo in Hoch“ klici odzdravlja. Gospod okrajni glavar potem v daljšem govoru razloži pomen te svečanosti, in izreče zahvalo Ljutomerčanom za tako sijajni izraz udanosti do cesarja. Na dan svečanosti pa zopet rano vzbude možnarji in godba ljudstvo iz spanja. Ob 9. uri bila je svečana služba božja, ktere se je razun uradnikov in drugih dostojanstvenikov šolska mladina, in toliko ljudstva iz cele fare udeležilo, da je bila vsa cerkev natlačena. Po službi božji so izročili svoja voščila pri c. k. okrajnem glavarju, da jih naj cesarju naznaniti da: c. k. uradniki, okrajni odbor ljutomerski in zgornje-radgonski, potem zastopništvo občine ljutomerske in drugih občin, duhovništvo, učiteljstvo in še drugi domoljubi. Pri občnem obedu v gostivni „Stadt

Graz" snidlo se je više 50 oseb, različnega stanu. Ondi se je zopet v lepih napitnicah razodevala živahna ljubezen do vladarja in njegove hiše, potem vroča želja za srečo in blagostan Avstrije. — Ljutomerska okrajna posejilnica ima 11. majnika t. l. zjutraj ob 8 uri v šolskem poslopju v Ljutomeru svoj letni občni zbor, pri katerem pride na vrsto račun za l. 1878, ter določilo, kaj se ima s pridobitkom zgoditi. Kakor vsako leto bode se tudi takrat 5 udov nadzornega svetovalstva obnovilo. Predsedništvo vabi k obilnej udeležbi. K.

Iz Celja. (Občni zbor „katoliškega podpornega društva“) se je pretečeno nedeljo pravilno obhajal. Sešlo se je 28 društvenikov, med njimi preč. gosp. opat Anton Vrečko, prof. Žolgar, prof. Krušič itd., večinoma pa so bili navzoči pravi korenjaki, posestniki iz celjske okolice. Lepo sobano v Valentovej hiši je okusno ovenčal v ta namen vrli naš pozlatar Fr. Krašovic. Visele so na stenah velike krasne slike: sv. očeta Leona XIII., presvitlega cesarja, našega milostljivega knezoškofa itd. Načelnik osnovalnega odbora je omenjal potrebe odločno katoliške šole, posebno za celjsko okolico, povedal, koliko truda je stalo, predno se je sedaj obstoječa dekliška šola pod vodstvom šolskih sester mogla pričeti, nadalje kako težavno je bilo tudi ustanoviti posebno društvo v pomoč učiteljicam in ubožnim učenkam na tej šoli, ter se zahvalil prvič preč. gosp. opatu za njihovo veliko skrb, katero so do zdaj zmirom imeli za to šolo. Hvala prisrčna se je izrekla preč. g. kanoniku Kosarju, ki so dosedanega načelnika s svojimi modrimi nasveti krepko podpirali, da se je dobilo dovoljenja za ustanovljenje podpornega društva, pa tudi nekterim celjskim gospodom in okoličanom, ki so ga do zdaj podpirali. Navdušeno zahvalo smo nadalje zborovalci izrekli svojemu premilostljivemu knezoškofu za velikanski dar, kateri so našej dekliške šole blagovolili nakloniti. Spominjal se je na dalje govornik sv. očeta Leona XIII., ki se tudi toliko za krščanski značaj ljudskih šol vojskujejo ter se je Njim izrekla najglobokejša udanost; novozvoljenemu odboru pa se je naročilo, naj prosi sv. očeta za apostolski blagoslov vsem, ki bojo naše društvo podpirali. Spominjal se je slednjič načelnik zares velikanskih slovesnostij, katere so se ravno pretečene dni kakor po vsej obširnej Avstriji tako tudi po Celji in celjske okolici vršile v spomin na srebrno poroko Njih Veličanstev. Povedalo se je druženikom, kako ravno naša cesarska rodovina kaj rada podpira vse, kar je katoliškega, kako so tudi šolske sestre do zdaj že mnogo podpore prejele od cesarske hiše. Zadoneli so torej navdušeni živijoklici vsej cesarske rodovini; odboru pa se je zopet naročilo, da ima po primernej poti pred prestol Njiju Veličanstev položiti najglobokejša čutila udanosti in ljubezni do cele cesarske hiše.

Razlagala so se potem pravila katol. podp. društva. V društveni odbor so se izvolili sledeči udje: J. Žičkar v načelnika, Fr. Lipovšek v nje-

govega namestnika, Ferdo Majcen v tajnika, Fr. Krašovic v denarničarja in Karol Šah v odbornika, gg. Hribovšek, prof. Žolgar in Fr. Levičnik pa v pregledovalce društvenih računov. Spregovoril je potem gosp. prof. Žolgar nekterih prisrčnih besedi, katere so vsem navzočim globoko segle v srce. „Pravi sad našega društva se bo pokazal še le pozneje, kedar sedajšnje učenke postanejo kmetice in gospodinje in od roda do roda se bo širil blagoslov, kateri bo gotovo Bog podelil našemu blagodejnemu prizadevanju.“ Opominjal je navzoče ude, naj le prav pridno tudi svojim sosedom prigovarjajo, da v to društvo vstopijo in tako naše krščansko dekliško šolo podpirajo! Potem povzame besedo č. g. prof. Ivan Krušič ter v prijaznej besedi nagovarja ude, naj blagovolijo naše društvo in šolske sestre podpirati ne le v denarjih, temveč tudi z drugimi pridelki, česar bojo sestre zelo potrebovale, da bojo mogle ubogim otrokom dajati tople hrane itd. Predno se zborovanje sklene, prebere še načelnik pismo č. g. Ogradija, katero mu je ravnukar došlo in v katerem blagi gospod obljubi, da boče naše društvo z vso močjo podpirati ter pozdravlja vse društvenike. Ne moremo dopovedati, kako so te besede vse pričujoče ude razveselile, kako jih je razveselil prisrčen pozdrav njihovega nekdanjega nepozabljivega dušnega pastirja! Celo zborovanje je trajalo blizo 2 uri. Z navdušenimi klici: Živelo katoliško podporno društvo! smo se razšli v trdnem zaupanju, da bode Bog blagoslovil to delo, katerega smo se lotili v njegovem imenu. Udov šteje društvo do zdaj blizo 50. Premoženje društva (nekaj ustanovnine in letnin je že vplačane nekej obljubljen) znaša do zdaj 615 fl. (420 fl. ustanovnine in 195 fl. letnine) in eno obligacije za 50 fl. To je nekaj pa še malo, če pomislimo, da bo šola zraven tega, da premilostlj. knez in škof za stanovanje skrbijo, potrebovala na leto gotovih 700 fl. Toda blaga srca nas bojo v našem podvzetju gotovo podpirala, vsaj gre tukaj ne za kakšen strankarski dobiček, temveč za dušni blagor naše mladine. Ne samo celjska okolica, tudi celjsko mesto in druge občine v našem okraju nam bojo enkrat hvaležne, da smo jim to šolo ustanovili in ohranili s pomočjo „kat. podporna društva“.

Iz Jarenine. (Srebrna poroka cesarjeva) se je tudi pri nas slovesno in navdušeno obhajala. Že na predvečer se je razlegal daleč po vsej okolici k zvonjenju glasen pok in strel možnarjev, ter je naznanil začetek in pomen te slovesnosti. Kmalu na to znamenje se zbere lepo število domačih rezervistov in veteranov pred šolskim poslopjem z gorečimi bakljami. Prvič zaskvirajo naši godci „cesarsko hymno“ (pesem) ter spremljajo potem bakljado z godbo k stanovanjem bolj odličnih patrijotov. Okna na stanovanjih so bila lepo razsvetljena. Prvo postajo je napravila bakljada pred farovžem, kjer se je med prijetne glasove godbine tudi zaslišalo živio-klicanje na svitlega cesarja in cesarico. Potem se je bakljada

podala z godbo na Jareninski dvor h gosp. oskrbniku Admontske grajšine, kjer je imela drugo postajo. Videlo se je na vse srtani veliko kresov. Drugi dan t. j. v nedeljo 27. aprila je bila ob 10tih slovesna liturgirana sv. meša, „Te Deum“ . . in dotične molitve v blagor za svitlega cesarja in cesarico. Da se je ta slovesnost tako izvrstno in sijajno vršila, gre hvala domačemu vel. č. g. dekanu in g. nadučitelju. — Od poslednjega gosпода se zamore opomniti tudi to, da podučuje učence blizu 2 leti v godbi z najboljšim uspehom. Kakov strokovnjak da je posebno v cerkveni godbi, to je pokazal pri tej slovesnej sv. meši, kakor tudi že ob drugih večih praznikih, ob katerih on pri sv. meši z dobro ubrano godbo svojih mladih učencev zares čast božjo povzdiguje in srca vernikov k pobožnosti vnema. Hvala mu!

Iz Frauheima. (Cesarjeva srebrna poroka.) Dobili smo 19. aprila t. l. okrožnico od okrajnega glavarstva, naj se 25letnica cesarjeva obhaja tudi od šolske mladine. Zgodilo se je tako. Na predvečer so goreli kresi po višinah, eden, ki je bil prav velikansk, kazal je goreče črke F. J. E. Zraven je godba svirala in so možnarji pokali. Drugi den so zopet možnarji budili ljudi in domači godci so igrali po Framu gor in dol. Proti 9. uri so učenci šli k slovesnej sv. meši z novimi bandericami. Godba, petje, Te Deum, cesarska himna, vse se je vršilo zaporedom. Banderica za fante je belo-rudeča, za dekleta belo-modra. Prva kaže barve svetle hiše cesarjeve, druga barve rodbine cesaričine bavarske. Slika na prvi je dobri pastir z ovčico na rami, na drugi Marija pomočnica. Bandericam so slovesno zabijali svetle žrebčelčke čest. duhovniki potem šolski ogleda, nadučitelja, učest. šolskega sveta, občinski zastopniki cele fare, odličniš farani in večji šolarji. Za blagoslovom banderic so čest. g. župnik imeli primeren in genljiv nagovor! Potem smo šolarje sprevodili med sviranjem godbe in pokaanjem možnarjev zopet v šolo, kder se je razdelilo blizu 200 podob cesarja in cesarice. Vsak šolar je še dobil nalašč za to svečanost spečeno „štručko“ kruha in kupico vina. Razveseljeni učenci so potem pod vodstvom spretne nadučitelja g. Hrena dobro zapeli več lepih pesmi in h koncu cesarsko himno! Pri tej priliki je šolski ogleda g. Gert ubogim nčencem daroval 5 fl. in g. učitelj Golob 1 fl. za kar se je šolski svet dostojno zahvalil!

Iz Reichenburga. (Cesarjevo srebrno poroko) smo tudi v našem trgu vredno obhajali. Ko se na predvečer pri sv. Mohorji velikanski kres zasveti, zagromijo možnarji in domača godba začne svirati po trgu; 24. rano pa vzdrami prebivalce krepka budnica. Na gradu vihrale so dolge zastave: cesarska, bavarska in štajerska; na šoli, ktera je bila vsa v zeleni in venci, pa cesarska. Ob 9. uri bila je slovesna sv. meša z leviti, ktere so se udeležili: občinska zastopništva, kr. šolski svet, grajšinska gosпода, šolska mladež

z učiteljstvom in mnogo faranov. Po zahvalnici zapeli so še šolarji cesarsko pesem in potem so se, spremljani od godcev in množice ljudstva, podali pred šolo, kjer jim je nadučitelj pomembo svečanosti razložil ter svoj govor s trikratnim „Živio!“ na Nju Veličanstvi končal, ki so med občinstvom mogočno odmevali. Med pokaanjem možnarjev pri gradu in na gori zagodejo godci cesarsko himno. — Zdaj opozori nadučitelj šolarje na „cesarsko lipo“ (ameriško, z belkastim listjem), ktero je dal posestnik gradu, gospod pl. Eseebeck, po svojem vrtnarju pred učilnico velikodušno posaditi, in okoli ktere so šolarji mnogo raznih cvetlic nasadili in jo s ces. zastavico okinčali, — proseč jih kakor tudi vse navzoče, naj to spominsko drevesce čuvajo kakor svetinjo, naj skrbijo zanj, da postane do zlate poroke, ktero naj Bog Cesarskim Zakonskim srečno učakati da, mogočno drevo, ktero naj še poznim vnukom o hvaležnosti, ljubezni in udanosti Rajhenburžanov do naše preslavne vladarske hiše svedoči. V spomin na to svečanost razdelilo se je med učence in učenke 100 knjižic „Cesar Franc Jožef I.“, 50 po Krškem županu, g. V. Pfeiferju, blagodušno darovanih „Vrtečevih“ prilog, 6 od tržana gospoda D. Dellenfanta dobrotno izrečenih dotičnih svetinj, in mnogo podobic. — Imenovanim detoljubom pa naj Vsemogočni njihovo podporo v povzdigo svečanosti in osrečevanje mladine stotero povrne!! Na večer bila je živahna veselica v gostilnici Šmitovej!

Politični ogled.

Astrijske dežele. Slavni naš in sedaj seri Koseski je leta 1844. zapel cesarju Ferdinandu, dobrotljivemu, na čast prekrasne besede: „Blago, življenje in kri, Visoki vladar, ti darujem . . . Hrast se omaja in hrib, zvestoba Slovencev ne gane“. Da so Slovenci še denešnji den istih mislij in počutkov, to so pokazali ob srebrnej poroki svojega svitlega cesarja Franca Jožefa. Kolikor jim je bilo mogoče, slavili so 24. dan aprila po vseh deželah, kder stannujejo, ter tako pridružili se ostalim vsem domoljubivim narodom. Številni dopisi denešnjega „Slov. Gosp.“ kažejo malo tega, kar se je le pri nas na Štajerskem godilo. Iz drugih listov poizvemo, kako so Slovenci slov. graškega okraja pod vodstvom okrajnega načelnika g. Bartha prijezdili v Slov. Gradec z bakljami in svetlimi lampijoni, med tem ko je na 5000 črevljev visokej Uršuli gorel sijajen kres. Lepo slavili so srebrno poroko Velenjčani, Šoštanjci, Mozirčani, Šentjurčani, Leskovčani, št. Lovrenčani v pušč., Poličanje, Bistričani, št. Iljčani in št. Lenarčani v Slov. goricah. Grajščak Pauer Hrastovski je 50 fl. daroval št. lenarčkej bolnišnici. Lembahčani nad Mariborom so prašiča zaklali, spekli in ubogim razdelili. Tudi Korošci v Glinjah so napravili narodno slovesnost in pri tej priliki skenoli čital-